

VAN ALLAH TOT JEZUS

Mijn getuigenis

Deel 1: Wat is de waarheid?

Ik heet Samira, ben 48 jaar oud en woon in Duitsland dichtbij Keulen. Ik groeide op in de islam, als dochter van een Duitse moeder en een Tunesische vader. Ik was erg vroom en probeerde een leven te leiden waarmee ik God plezier deed, maar er miste altijd iets. Toen besloot ik om iedere ochtend de Koran te gaan lezen en om te leren hoe ik moest bidden, want ik dacht dat het mij zou helpen om een betere relatie met God te krijgen naar wie ik zo ernstig op zoek was. Ik leerde de Arabische gebeden uit mijn hoofd en welke handelingen ik moest verrichten. Ik was enthousiast toen de dag uiteindelijk aanbrak dat ik mijn eerste gebed tot Allah zou uitspreken. Ik besloot om het allerlaatste gebed van de dag te kiezen zodat ik de benodigde rust zou hebben. Ik sluisde mijzelf volgens de regels, knielde op de vloer richting Mekka en begon te bidden. Toen mijn voorhoofd de grond raakte en ik tot Allah bad voelde ik een persoon achter mij staan. Het voelde niet als een geestelijk wezen of iets dergelijks, nee, ik voelde een fysieke persoon achter mij staan en ik wist dat dit niet goed was. Op dat moment voelde ik dat het satan was. Ik wist het gewoon zeker. Ik sloot mijn ogen, bevroor en begon te bidden. Maar nu niet tot Allah, maar tot God! Ik voelde de adem van dit schepsel in mijn nek en ik bevroor van angst. Ik smeekte God om mij te helpen en plotseling was dit schepsel verdwenen! Dus dit was mijn eerste gebed tot Allah en tegelijkertijd het laatste. Ik rende naar mijn bed, trok de deken over mijn hoofd en het was duidelijk dat ik niets meer met de islam te maken wilde hebben. Ik bad tot Allah en satan verscheen. Dus is het niet de islam. Maar wat dan? Wat is de waarheid? Wie is God en waar is Hij? (Ik was toen rond de 20 jaar oud).

Ik besloot dus om op zoek te gaan naar de waarheid. Als ex-moslim was het christendom voor mij absoluut onmogelijk. Ik geloofde nog steeds in al de leugens die de islam over het christendom leert. Ik had veel contacten in verschillende landen en vroeg iedereen naar zijn godsdienst. Ik werd bijna boeddhist, want dat klonk heel logisch, maar eigenlijk miste daar ook iets. Dus ging ik door met zoeken, las boeken over indianen enz. Ik dacht dat daar misschien een waarheid in lag omdat zij niet op zoek gingen naar macht en geld, maar ook daar vond ik het niet. Intussen waren er jaren voorbij gegaan. Op een avond stond ik buiten op mijn terras en vroeg God opnieuw naar de waarheid. Ik pleitte: 'Alstublieft, spreek! Wat is de waarheid? Vertel het me!' Plotseling zag ik een ster die groter en groter werd. Ik dacht dat het een komeet was, maar hij bewoog niet, hij werd alleen maar groter. Hij werd zo groot als de maan en begon te veranderen. Het herinnerde mij aan de ster van Bethlehem. Plotseling drong het tot mij door dat God iets wilde zeggen en opgewonden vroeg ik wat het was. De ster veranderde steeds verder totdat het een groot lichtgevend kruis werd. Een kruis? Jezus? Nooit! Ik was geschokt

en zei tegen God: 'Nee, dit kan ik niet accepteren. Sorry.' (Ik was zo dom. God gaf mij dit teken en wonder en ik kon het niet aannemen. Dus moest het op de moeilijke manier.) Ik onderzocht dagenlang dit fenomeen, waarvan ik dacht dat veel andere mensen het ook gezien moesten hebben en dat er zeker een goede verklaring voor was. Maar ik vond niets. Er werd niets over bericht op de radio of in het nieuws. Diep van binnen wist ik wel dat het alleen voor mij bestemd was, maar dat wilde ik gewoon niet aannemen. Jezus? Onmogelijk! Er gingen nog een paar jaar voorbij. Mijn dochter was inmiddels 16 jaar oud en vond Jezus tijdens een project in Kameroen. Toen ik dat hoorde dacht ik dat mijn wereld ophield te bestaan. Daarom vertelde zij het niet persoonlijk aan mij want zij wist hoe ik zou reageren. Ik wilde er zelf ook niet met haar over praten, omdat het zo verschrikkelijk was.

Ik was al een aantal jaar gescheiden. Het 'toeval' was dat ik een fantastische man had ontmoet in Istanboel toen ik een voormalig collega en vriendin opzocht. Hij werd mijn grote liefde. Wij waren als Romeo en Julia totdat ik tot de ontdekking kwam dat hij een relatiefraudeur was. Een oplichter. Ik gaf hem mijn volledige inkomen drie maanden lang, omdat hij zogenaamd iets voor ons in Turkije wilde bouwen. Ik geloofde en vertrouwde hem. Toen hij zag dat ik hem niets meer kon geven, verdween hij uit mijn leven, zonder iets te zeggen. Als ik hem belde drukte hij mij weg. Hij verwijderde mij op Facebook. Mijn leven was voorbij. Ik hield oneindig veel van hem en kon mij geen leven voorstellen zonder hem. Ik stortte in. Ik huilde de hele dag, kon niet eten en probeerde mijzelf te verdoven met alcohol. Dit duurde enkele weken. Ik verloor steeds meer gewicht en werd steeds zwakker. Na 6 weken was ik als een zombie. Zo kon ik niet verder leven. Het voelde alsof iemand mijn hart uit mijn lijf had gesneden, maar het klopte nog steeds, ondanks dat het niet veel voorstelde, want mijn lichaam werkte niet meer naar behoren. Ik wist dat ik eraan zou sterven. Mijn dochter, die christen was, zat in het midden van haar eindexamen van de middelbare school. Op een ochtend toen zij mij halfdood op de bank zag zitten, zei ze: 'Mam, vandaag ga ik niet naar school, ik blijf bij jou.' Ze voelde dat zij iets moest doen. Ik stond het maar toe, want ik was door de omstandigheden murw geslagen. Ze vroeg of zij voor mij kon bidden. Dat was het punt waarop ik haar vroeg: 'Waarom ben je christen geworden?' Zij begon mij te vertellen wat zij ervaren had met Jezus. Ik was daar heel verbaasd over. Ik geloofde haar, want ik wist dat zij hierover niet zou liegen tegen mij. Ik was onder de indruk, maar het was moeilijk voor mij om te accepteren. Zij gaf mij een kleine Bijbel en zei: 'Lees het. Probeer het. Lees het niet vanaf het begin. Je kunt het gewoon openen en dan zul je zien dat God tot je spreekt.' Ik probeerde het, maar kon het niet. Ik begreep helemaal niets. En ik kon mij er niet toe zetten om de Bijbel te lezen. Ik vond het zo moeilijk. Dat ging enkele dagen zo door totdat ik voelde dat ik zou sterven. Ik zat op de rand van mijn bed. Ik zat er urenlang. Geen kracht om op te staan en bang om te gaan liggen want ik voelde dat als ik in slaap zou vallen ik niet meer wakker zou worden. Ik voelde dat ik doodging en gaf er niet om. Totdat ik aan mijn kinderen dacht. Mijn twee kinderen die me nodig hadden. In tranen zei ik tegen God: 'Ik kan niet sterven. Ik heb kinderen.' Plotseling kwam er in mijn herinnering wat mijn dochter gezegd had en wat ik genegeerd had: 'Praat met Jezus. Geef Hem je hart en Hij zal je redden.' Wanhopig zei ik: 'Jezus, als je werkelijk bestaat, als je echt bent, help me dan. Ik kan niet meer. Ik geef je mijn hart.' Toen ik dat zei viel ik om op mijn bed en viel onmiddellijk in slaap.

De volgende morgen werd ik wakker: Top fit. De gelukkigste persoon op de wereld. Vol energie en kracht. Vol met een onbeschrijfelijke liefde. Ik sprong uit mijn bed, zette muziek aan, zong en riep het uit van geluk en vreugde. Ik had nog nooit zo'n geluksgevoel en liefde ervaren. Ik huilde en lachte tegelijkertijd. En ik wist: Dit is Jezus. O God, hoe ongelofelijk! Kan dit echt

waar zijn? Is Jezus de waarheid? Ik dacht eraan dat mijn dochter gezegd had: 'Sla de Bijbel open. Dan zal God tot je spreken.' Dat deed ik en er stond: 'Ik ben geboren en naar de wereld gekomen om van de WAARHEID te getuigen, en eenieder die de WAARHEID is toegedaan luistert naar wat Ik zeg.' Johannes 18: 37 en Johannes 14: 6: 'Jezus zei: Ik BEN de weg, de WAARHEID en het leven.' Ik huilde van vreugde. Eindelijk had ik de waarheid gevonden: Jezus. En Hij leeft, Hij was met mij. Die dag werd ik christen. Dat was net voor mijn 40ste verjaardag. Het had mij bijna 20 jaar gekost om de waarheid te vinden. Ik dank God met mijn hele hart voor deze genade. Halleluja!

Lieve broer Mochtar ik hoop dat dit getuigenis een zegen zal zijn voor iemand. De volgende keer wil ik je vertellen hoe ik van Jezus uitkwam bij Jesjoea.

Samira Sattay